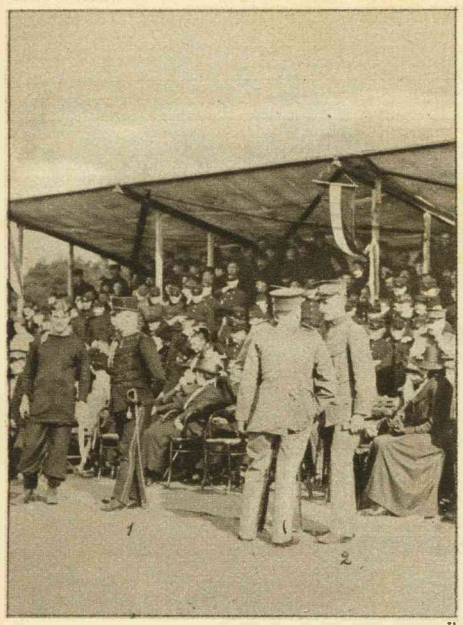
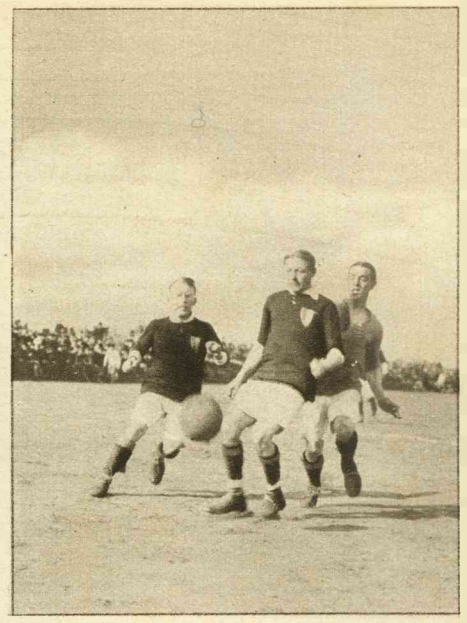

ENGELSCHE GEÏNTERNEERDEN TE GRONINGEN TEGEN DE BELGISCHE GEÏNTERNEERDEN TE HARDERWIJK.

Hierboven een drietal foto's van den voetbalwedstrijd tusschen Engelsche en Belgische geïnterneerden, gehouden op Zondag 2 April in het kamp van laatstgenoemden te Harderwijk. Verscheidene Belgische en Nederlandsche officieren woonden dezen interessanten wedstrijd, waarin de Engelschen met 5 tegen 1 de overwinning behaalden, bij. Onze foto's geven, *links:* Een kijkje op de tribune. 1. Generaal De Lannoy, adj. in buitengewonen dienst van H. M. de Koningin, commandant van het Interneeringsdepôt. 2. Luitenant De Monchy, de alomgeachte sportleider in het Belgische Kamp. *Midden:* de beide elftallen. *Rechts:* Een snapshot tijdens den wedstrijd. *(foto's DuHoux).*

Ik hoorde Tops' trippelende stapjes op de gang en, mijn blouses ophangend, overdacht ik hoe rijk ik me zou voelen met zoo'n schat als Topsy was.

Ik begreep Riek niet. Ook later niet, toen ik beneden kwam, na Tops nog even in haar bedje geknuffeld te hebben, Tops, rozig warm in haar witte ledikantje, het blonde haar glad weggeborsteld, maar het weerspannige piekje schuin over haar voorhoofdje, de Teddy-bear in haar armen. Met dat visioen van Topsy kwam ik beneden, waar Riek theeschonk.

„O zeg, wat een schat is die Tops van jou," kon ik niet nalaten enthousiast te zeggen.

„Ja, maar jij zoudt haar wel gauw heelemaal verwennen." Riek, in chic, zwart-fluweelen japon, die haar uitstekend kleedde, leek me zoo koel, zóó heel anders dan de Riek, die ik van vroeger kende, dat ik me voornam niet langer dan een dag of vier te blijven.

— Toch bleef ik langer. Ik was er al een week, en wanneer ik van weggaan sprak, vroeg Riek zóó dringend-hartelijk: „Hè nee Mies, 'k vind het juist zoo gezellig, dat jij hier bent. Blijf nog wat," dat ik mijn vertrek maar weer uitstelde.

Topsy en ik waren de beste maatjes. Toch kon ik me niet zoo aan haar wijden, als ik gewild had. Ik merkte, dat Riek het niet prettig vond, als ik me te veel met haar bemoeide, en ik schikte me naar Riek. Wel ging ik af en toe in het speelkamertje naar Tops kijken, waar ze meest alleen te midden van al haar speelgoed op den grond zat, maar bij Topsy gaan zitten en met haar koken op het „heuschige fornuisje" of theeschenken uit het blauw-gebloemde serviesje, dàt deed ik niet.

Riek en ik hadden ons weer in den ouden tijd ingeleefd. Soms zag ik in haar weer de Riek, zooals ze altijd geweest was, wèl eigenaardig, maar geestig en charmant. Veel spraken we over de jaren, die voorbij waren, alleen over haar huwelijk spraken we nooit. Riek raakte dit onderwerp nooit aan, en het lag niet op mijn weg er over te beginnen.

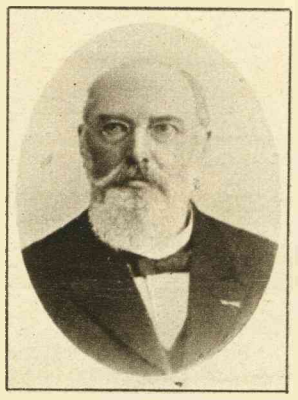
Dat het een vreemd, koud huwelijk was, had ik direct gemerkt. Bert studeerde meest, zat zelden in de huiskamer. Riek was geen hartelijke vrouw, en Tops werd door hen beiden, naar mijn meening, verwaarloosd. Doch Riek had andere ideeën hieromtrent, die ik maar niet meer trachtte te bestrijden. Riek was altijd eigenzinnig geweest.

Twee weken was ik al bij Riek, toen ik een brief van Moe kreeg, dat Tante Betsy weg was, en of ik gauw weer thuiskwam. Met dien brief kwam ik 's middags de huiskamer binnen, liet hem Riek lezen. Voor het vuur ging ik zitten terwijl Riek las, en ik keek eens rond in de kamer, die me, nu ik zoo gauw weg zou gaan, trof als toch gezellig. Het was een echt donkere, trieste Novembermiddag, Riek had de beide lampjes aan weerszijden van den spiegel al opgestoken, en het vuur vlamde helder, grillig spelend op de witte vacht voor den haard. Ik was pas even bij Tops geweest, die met Jansje aan het ballen was. Topsy's gezichtje stond heel ernstig, toen ik haar vertelde, dat ik nu gauw wegging, en als een klein poesje had ze zich tegen me aangedrukt. De kleurige bal was onder de kast gerold, en Jansje was met een stok gekomen om daarmee den bal van onder de kast vandaan te halen. Maar Tops had er niet eens naar om gekeken. Wat er in haar kleine hoofdje omging, wist ik niet, en, zittend voor het vuur, bedacht ik, dat ik nu toch voor het laatst met Riek over Topsy zou gaan spreken. Ik zag aldoor dat kleine, ernstige snuitje voor me.

Riek had mijn brief gelezen.

„Ja, nu kan ik je niet langer vasthouden, Mies."

„Nee, ik moet nu naar huis. 'k Zal Moe schrijven, dat ik morgen met den laatsten trein thuiskom."

A. J. VAN PESCH. †

G. A. DERKSEN.

Den 5den April is te Amsterdam op 78-jarigen leeftijd overleden de heer Prof. Dr. A. J. van PESCH, oud- hoogleeraar in de wis- en natuurkunde aan de Universiteit te Amsterdam. — Den 15den Maart was het 50 jaar geleden, dat de heer G. A. DERKSEN te Arnhem als 16-jarige jongen in dienst trad bij den heer A. Knoops, wiens loodgieters- en zinkwerkerswerkplaats thans na herhaalde vergrootingen is omgezet in de „N.V. Fabriek Hollandia voorheen Deerns". De heer Derksen staat bij patroon en collega's aangeschreven als een kundig en ijverig vakman.

Rieks gezicht stond peinzend. Opeens, alsof ze een plotseling besluit nam, zei ze: „Mies, je hebt natuurlijk al lang begrepen, dat Bert en ik niet bij elkaar passen, hè?" — Ik knikte alleen. — „Ja, zie je, ruzie hebben we nooit, maar hij leeft alleen voor zijn boeken. Mij verwaarloost hij schandelijk en zoolang jij nu hier bent, is hij maar vier avonden beneden geweest. Hoe zou jij dat vinden?"

„Ja, ik weet niet". — Ik haalde mijn schouders op. — „Ook niet prettig natuurlijk. Maar ongelukkig en alleen zou ik me toch nooit voelen, zoolang ik Topsy maar had."

„Ja jij," zei Riek.

Ik vatte moed. „Nee Riek, niet ik alleen. Je weet niet hoe schattig het lieve kind is, en wat een trouw hartje ze heeft. Als je het wist, zou je je héusch méér met haar bemoeien. En je zou werkelijk veel gelukkiger zijn."

Riek staarde in het vuur, het blonde hoofd peinzend gebogen.

„Kijk Riek, als ik in jouw plaats was, zou ik werkelijk heel anders zijn. Je denkt nu misschien, dat ik over jouw toestand en gevoelens niet kan oordeelen, omdat ik er zoo geheel buiten sta. Maar een goeden raad, wat ik tenminste denk dat een goede raad is, mag ik je toch wel geven, hè?" — Riek knikte.

„Als ik jou was, zou ik me eens interesseeren voor het werk van Bert. Misschien vind je het wel niet interessant, maar je kunt het toch probeeren. Hij zal dat op prijs stellen, en zoodoende zal jullie weer nader tot elkaar komen, nietwaar?"

Riek gaf geen teeken van miskenning, en ik vervolgde moedig:„ En dan zou ik Topsy altijd om me heen willen hebben, haar niet meer heelemaal aan Jansje overlaten. En heusch Riek, door Tops kun je Bert ook weer winnen."

„Ja Mies," zei Riek, terwijl ze recht ging zitten en me aankeek, „je kunt wel gelijk hebben. Voor jou tenminste zou 't heel gemakkelijk zijn, want jij bent zoo héél anders dan ik. Maar ik . . . .och ik weet niet, ik ben mal geloof ik . . . ."

„Maar Riek . . . . ."

En toen ging opeens de deur open en binnen stoof Jansje, zonder te kloppen, hijgend: „O Mevrouw, Topsy is weg."

„Wàt?" — We sprongen beiden tegelijk op, en Jansje, huilend van zenuwachtigheid, vertelde, dat ze even uit geweest was om iets te halen voor Mina, de keukenmeid, de deur had laten aanstaan, en toen ze terugkwam en nog even in de keuken geweest was, zou ze weer naar Tops gaan zien, en toen was ze weg. Riek en ik liepen tegelijk naar het speelkamertje, dat leeg was. De bal lag op den grond, een blokkendoos stond half uitgepakt in den hoek, maar Topsy was weg.

„'k Heb eerst nog overal gekeken Mevrouw, het heele huis door. Maar Topsy is er niet." En ze streek met haar witten boezelaar over haar gezicht, dat vuurrood van het huilen zag. Mina kwam ook uit de keuken aanloopen, en in het speelkamertje stonden we met z'n vieren en keken elkaar aan. Rieks gezicht was strak wit, en ik voelde mijn hart wild-onregelmatig bonzen. Waar zou Topsy zijn?

„Hoe laat komt Bert?" vroeg ik, en mijn stem klonk heesch.

„Hij kan elk oogenblik komen," zei Riek dof. En dan handelend: „'t Beste is dat Jansje en Mina de stad ingaan om te zoeken. Jij weet geen weg Mies, dus blijf jij thuis. Dan ga ik nu ook direct weg."

Alleen bleef ik achter in het groote huis, liep door alle kamers, overal roepend: „Tops, Topsy, ben je daar?" Maar ik hoorde geen hoog stemmetje antwoorden:

„Hier ben ik, Tante Mies."

In mijn eigen kamer ging ik op het ledikant zitten, steunend mijn hoofd tegen het harde hout, wat ik niet eens voelde. In mijn verbeelding zag ik aldoor Tops door de stad loopen, Topsy alleen in de groote stad met al die auto's en trams en rijtuigen,

HYACINTENVELDEN IN BLOEI IN DE BUURT VAN HAARLEM.

Ook het kweekersbedrijf is door den oorlogstoestand in een van zijn voornaamste bestaansvoorwaarden, den export, op gevoelige wijze getroffen. Deze ligt nagenoeg geheel stil. Bovendien zal het anders zoo talrijke bezoek van de vreemdelingen, die in gewone omstandigheden voor een niet gering deel een bron van inkomsten van den kweeker vormen, tot een minimum beperkt worden, zoodat men in dit bedrijf vrijwel zal zijn aangewezen op hetgeen het eigen land als afzetgebied aanbiedt.